Antanta cordială Fatyol – Manoleanu

(Grigore Constantinescu – 12 octombrie 2010)

În ultimul deceniu, violonistul Rudolf Fatyol şi pianistul Remus Manoleanu au alcătuit un duo concertant care s-a impus prin merite deosebite. În varii centre culturale româneşti, călătoriile lor prin universurile muzicii camerale oferă incontestabile satisfacţii melomanilor. Poate că ideea acestei antante s-a afirmat în primul rând în stagiunile Filarmonicii „Dinu Lipatti" din Satu Mare, unde Rudolf Fatyol, în calitate de director general al instituţiei, a proiectat numeroase programe muzicale camerale în compania partenerului său bucureştean, Remus Manoleanu. „Exportul" acestor producţii i-a făcut cunoscuţi pretutindeni, în ţară şi peste hotare, poate în primul rând la Ateneul Român, reper principal al recentului turneu care inclusese şi stagiunea timişoreană. La începutul lunii octombrie, concertul susţinut la Bucureşti, dedicat memoriei Maestrului Ştefan Ruha, maestrul formator al lui Rudolf Fatyol, ne-a atras prin interesul sonatelor barocului, datorate unor semnături componistice majore, Francesco Maria Veracini şi Johann Sebastian Bach.

Remarcabila cultură stilistică vine să se alăture abilităţilor instrumentale de care dispun cei doi interpreţi. Violonistul cultivă în repertoriul meridional discreţia sonoră a cantilenei împodobite de abbelimenti. Deşi succesul virtuozului nu a ocolit faima lui Veracini, stăpânirea expresiei, tematicii şi tempourilor îi caracterizează discursul, aşa cum l-au definit şi ce doi muzicieni. De remarcat melosul viorii şi pulsul ritmic clavecinistic al pianului prin care cele trei sonate atrag atenţia cu jocul de replici şi structurile clare ale frazelor, interpretarea cultivând italianismul contextului baroc al manierei da camera. Probabil că aceste departajări în timp nu ar fi fost atât de evidente, dacă programul nu oferea, ca proiect, şi două creaţii de gen, aparţinând lui Johann Sebasian Bach. Comunicarea partenerilor şi-a schimbat maniera, liniile desenelor muzicale au devenit purtătoare ale unui alt timp de logică creatoare. Nu intenţionam să comparăm impactul personalităţilor componistice, dar observăm că solicitarea execuţiei s-a dovedit deosebită, de la stil la reproducere sonoră. Faptul că dialogul Fatyol – Manoleanu a oferit imagini complementare pentru muzica celor doi maeştrii este un semn convingător al profesionalismului celor doi artişti. De altfel, nu consemnez aici o surpriză ci, în timp, mulţumirea de a constata consecvenţa artistică drept altitudine interpretativă.